

a hajó

ad notam Kántor Péter: Kikötő blues

B. A. emlékének

a kikötőben az a jó
jön egy hajó megy egy hajó

*a hajó neve Halászbástya
de nincs a parton ismerős
tehát a dokkot megtaláltam
hűvös szél fúj észak felől*

*élővirág élők kezében
margaréta szegfű rózsza
először ilyen temetésen
egy szál virágot se hoztam*

*csak nehogy rossz hajóra szálljak
és az én hajóm meg otthagyj
egyszer rossz ravatalhoz álltam
mondom nevét a halottnak*

*a hajóhídon fehér kesztyűs
egyenruhás fogad „igen”
bekísér még kevesen együtt
leülök nézem a vizet*

*és pálinkát veszek a pultnál
az ablakban szilva Duna-víz
hideg szél fúj nagy a hullám
indul a hajó hova víz*

a kikötőben az a jó
megy egy hajó jön egy hajó

*egy fekete-arany paraván
előtt beszédek frázisok
és a hajó lassan halad át
az Árpád híd alatt zuhog*

az Északi összekötő híd
után viharban megállunk
készülődik már az özönvíz
egy életünk egy halálunk

középen vázában művirág
kiveszek ne lássa senki
egy gyöngyvirágot egy tulipánt
két virágom van viszem ki

most mindenki a fedélzetre
ahol elállt a szél eső
hajóorrzászlón az éj leple
tisztul az ég észak felől

fehér kesztyűs hajós nagy fehér
borítékot tesz a vízre
és útjára indul egy levél
amit nem vesz át az Isten

a Dunában ez a szép
megy egy levél jön egy levél

eltűnsz virág repül utánad
én is dobom virágomat
csak ez marad meg a Dunában
az igazi az elrohad

az életből a művirág marad
láttuk felvetette magát
cikkant fénylett fehérén ha csak
egy pillanatra a halált

beszélgetünk a fedélzeten
és már az Árpád híd alatt
lenn a hajóban még egy feles
könnyű szél a hajó halad

a kikötőben az a jó
jön egy hajó megy egy hajó
megy egy hajó jön egy hajó
és élni volna kurva jó

(A kiemelt részek Kántor Pétertől.)

Emlékezés egy nász-éjszakára

*Közös vacsora, evett-ivott
A násznép, legalább százan,
Jóllakott legalább száz gyomor,
Legalább száz torok
Nem maradt szárazon,
Én még szolidan ittam a bort,
Legalább száz szempár
Nézte az ifjú-öreg párt,
A vőlegényt, ki illón udvarolt:
Különös,
Különös nász-éjszaka volt.
Éjfél után, amikor
Már csak néhány vendég maradt
Az asztal körül,
És azok közül
Egyik erkölcsről papolt,
Másik politikát szónokolt,
És nem melleleg elfogyott a bor,
Pedig lennie kell még valahol:
Különös,
Különös nász-éjszaka volt.
Magamban ültem ott,
Vén bolond,
Mondd,
Komolyan gondolod,
Vagy elzüllesz, vagy megházasodsz?
Így is, úgy is meghalok:
Különös,
Különös nász-éjszaka volt.
Nem mindegy?
Vagy hátha megsegít az Isten,
Ha már egy merész
Házasság sem,
Komédia az egész!
Majd tizenöt gramm veronál,
S új vendég jött, a Halál,
Még egy vén bolond:
Különös,
Különös nász-éjszaka volt.
Végül,
Hiszen már úgyis vége volt,
Feltűnés nélkül*

Otthagytam e nászhalotti tort,
Csucs, kis nyomorult párizsom,
Lenn a kocsmá még mulatott,
Messze a reggel,
Határcsendőr tisztekkel
Ittam, míg hatott az alkohol:
Különös,
Különös nász-éjszaka volt.
Nők is voltak, persze,
Köztük a legszebb
A mosónő, ki engem
Nézett, úgy danolt,
Milyen kerek ma a Hold,
A kocsmaudvaron
Legalább egy párta omolt,
Sikolt,
Levendulaszappan illata volt:
Különös,
Különös nász-éjszaka volt.
Ezen az éjjel
Fogant fiam, Csucsai Péter.
Reggel a hegyen
Találtak rám hullarészegen,
Már arra sem emlékezem:
Különös,
Különös nász-éjszaka volt.

Csucs, 1914. június 26.

(A szövegben Ady-idézetek, -parafrazisok.)

Ballada az örökkévalóságról

Késsel alányúlni, levegőhöz
Juttatni mézet, lekvárt, uborkát,
Üveget felbontva elkezdődött
Az első lélegzettel a romlás,
Mindent meg kell enni! Hallod? Most láss
Neki, akkor is, ha nem vagy éhes!
Mondta apám, szikkadt lesz uzsonnád,
Falnád, de már nem lesz benned élet.

Örökre eltett szederbefőttök,
Levüket titokban leiszod, száád
Lila, visszafekszel és letörlöd,
A befőtteteket sorban kidobják,
Tízóráira paprikát, sonkát,
Sajtot tömnek két vajaskenyérbe,
Paprika hersen, hallod, harapnád,
Falnád, de már nem lesz benned élet.

Mindent meg kell enni! Ezt előlről
Nem kezdheted, az utolsó morzsát
Is az aprítós tejből, legördül
Lassan bögréd aljáról, mohón rá-
Veted magad, hús ne maradjon, rágd,
A csontot is, grillcsirkét egészben
Tüntess el, az utolsó csontod vár,
Falnád, de már nem lesz benned élet.

Ne várd meg, amíg belőled dőzsöl
Az itt és most örökké valóság,
Ne csak levét a szederbefőttből,
Halászd ki egyenként az uborkát,
A gombócból már csak prézlimorzsák,
Ki ne dobd a lekvárt, ha penészes,
Tetejét, a maradék egészet
Faljad, amíg marad benned élet.

AJÁNLÁS

Az élet ízét fogadban őrzöd,
Ami megmarad belőled, nyomod
A lefolyóban, hajszálad, szőrök,
Hullt pillanatrozsdareszelékek.
Még kiszúrsz egy tubust, és kinyomod
Az utolsó hernyónyi fogkrémet,
Aztán atkák, lárvák, férgek
Falnak, még lesz benned élet.